

POSTANOWIENIE

Dnia 13 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa Z. S.A. w G.
przeciwko A. S.A. w T.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 czerwca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 5 sierpnia 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 5400 zł (pięć tysięcy czterysta) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w (...) zmienił wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 3 grudnia 2015 r., którym uwzględnione zostało powództwo o odszkodowanie za nienależyte wykonanie przez pozwaną umowy stron, przez zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kwoty - 148 195,30 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 12 września 2014 r. do 31 grudnia 2015 r. i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2016 r., a w pozostałym zakresie oddalił powództwo i apelację pozwanej.

Powódka w skardze kasacyjnej powołała obie podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazała przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Występowanie istotnego zagadnienia prawnego połączyła z koniecznością oceny, czy dzieło, które wskutek zwłoki dłużnika utraciło dla wierzyciela całkowicie lub w przeważającym stopniu znaczenie, przedstawia jakąkolwiek wartość majątkową bądź funkcjonalną, podlegającą zaliczeniu na poczet wzajemnych rozliczeń stron umowy o dzieło. W razie stwierdzenia, że to dzieło przedstawia wartość, to na kim spoczywa ciężar wykazania jego wartości. Zachodzi także potrzeba wyjaśnienia, czy urządzenie technologiczne o sprecyzowanych parametrach technicznych, materiałach, z których winno być wykonane, z wyodrębnionymi funkcjami, określonymi w specyfikacji technologicznej, o określonych wymiarach i skonkretyzowanych mechanizmach wewnętrznych, jest rzeczą oznaczoną co do gatunku, czy też co do tożsamości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została jako nadzwyczajny środek prawny, służący od prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego, polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Założenie to może być zrealizowane jedynie poprzez powołanie i uzasadnienie istnienia co najmniej jednej z przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie jest rolą Sądu Najwyższego, nie będącego trzecią instancją sądową, korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej sprawie, nawet gdyby w rzeczywistości miały one miejsce.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Ugruntowane zostało w orzecznictwie zapatrywanie, że skarżący powinien wskazać przepisy prawne, na tle stosowania których wyłoniło się zagadnienie, sformułować je, podać argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen, a nadto motywację, że rozwiązanie go jest istotne nie tylko w rozpoznawanej sprawie, ale także dla praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia

11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15-16, poz. 243; niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r. I CSK 108/08, niepubl., z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11, niepubl.).

Przedstawione przez skarżącą zagadnienie nie odpowiada wskazanym wymaganiom. Poruszone w postawionych pytaniach kwestie nie stanowią nowych i nierozwiązanych dotychczas problemów. W istocie ta problematyka jest ściśle związana z ustalaniem odszkodowania i wykazywaniem poniesienia szkody oraz jej wysokości w okolicznościach tej sprawy. Należy to do obowiązków strony dochodzącej jej wyrównania, łącznie z decyzją dotyczącą losu wadliwego urzędnika. Kwestie te były przedmiotem licznych wypowiedzi w literaturze i orzecznictwie. Skarżąca nie przedstawiła racji wskazujących na potrzebę kolejnej wypowiedzi Sądu Najwyższego w tym względzie, poza dążeniem do oceny prawidłowości zastosowania prawa materialnego do dokonanych ustaleń, co nie należy do sfery wykładni prawa. Brak także argumentów przemawiających za przyjęciem, że nierozwiązanym dotychczas zagadnieniem jest określenie cech, jakie powinno posiadać urządzenie oznaczone co do tożsamości, bez odwołania się do wypowiedzi w tej materii i do stanowisk wyrażonych w orzecznictwie w kontekście potrzeby ich zmiany lub uzupełnienia oraz okoliczności sprawy.

W postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym nie doszło do nieważności postępowania, której podstawy Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z zasady przewidzianej w art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

